

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

her med et forslag til ny banklov, som er båret af enighed mellem landets nationalbank og de private banker, så havde jeg tænkt mig, at den kolossale ængstelse, der har lydt fra visse ordførere her i dag, kunne have været dæmpet noget ned. Ganske vist kender jeg udmærket dette, at man ængstes for, at der indføres noget nyt, men på den anden side: dette nye er, som anført i bemærkningerne, allerede for mange år siden gennemført i en række lande. Det er altså ikke nogen helt ny konstruktion. Nå, det kan vi vende tilbage til i udvalget, men jeg husker jo forhandlingerne her i tinget sidste år, hvor man harcellerede noget over, at vi kom med een skrivelse fra bankerne og en anden fra nationalbanken, men denne gang kommer vi med en fællesudtalelse, som — det har jeg understreget — bankerne selvfølgelig nøje har overvejet, inden de er gået med til den. Vi kommer som sagt med denne fælles indstilling, og hovedideen i denne likviditetsbestemmelse er, som det også blev fremhævet af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, samfundsmæssige synspunkter. Overfor bekymringerne for, at denne bestemmelse skulle vanskeliggøre det for bankerne, vil jeg gerne fremhæve, som det iøvrigt også udtrykkeligt er sagt i min fremsættelsestale, at i øjeblikket anser man ikke tidspunktet for at være egnet til at lade disse bestemmelser træde i kraft. Det, man først og fremmest har tænkt på, er en situation, hvor der er ledige penge, og den inflationsfare, der i en sådan situation kan opstå, og udvalget vil også, når vi nu redegør for, hvordan denne lovgivning er grebet an i en række andre lande, blive gjort nærmere bekendt med, at det er hovedformålet med bestemmelserne.

Så var der den anden bekymring, som de forskellige ærede ordførere havde, nemlig at lovforslaget skulle tilsigte at slå de mindre provinsbanker ihjel. Denne anklage vil jeg gerne pure afvise. For det første er den højelse af egenkapitalen, der er foreslået, noget højere end svarende til pristallet, men ikke væsentligt, og dertil kommer, at vi ikke overfor de bestående banker har villet gennemføre et tilsvarende krav, netop for ikke at ramme dem. Derfor har man foreslået, at de mindste banker skulle nå op på 500 000 kr.; men med hensyn til dem, der lå over

500 000 kr., har man end ikke villet forlange, at de skulle op på 1 mill. kr., og man har givet meget lempelige overgangsbestemmelser — dels 5- og dels 10-årige bestemmelser, hvis det skulle knibe med at bringe forholdene i orden på de 5 år.

Jeg kan iøvrigt fuldstændig tiltræde de bemærkninger, der er faldet om provinsbankernes fortræffelighed og lokalkendskabets værdi netop på disse områder. Jeg tror, det var den sidste ærede taler, der var inde på, at den enkelte bank bedre end f. eks. nationalbanken kunne bedømme forholdene; dertil vil jeg gerne sige, at selvfølgelig kan den enkelte bank bedre bedømme sine forhold, men denne likviditetsbestemmelse er netop tænkt som forsøg på at koordinere alle bankerne, både dem i provinsen og dem i hovedstaden, og således skabe en fælles linie i vor pengepolitik.

Jeg vil gerne besvare de forskellige andre spørgsmål i udvalget; jeg ved ikke, om der var noget, der krævede et svar af mig her i dag. Men med hensyn til de grundige overvejelser, der lægges så megen vægt på, vil jeg sige, at vi forhåbentlig vil få tid dertil.

Holger Eriksen: Jeg er naturligvis enig med den højtærede handelsminister i, at vi bør se på de indvendinger, der er fremkommet, i det udvalg, der nedsættes, men jeg kan dog alligevel ikke lade være med i tilslutning til den højtærede minister at udtale min forbavelse over nogle af de bemærkninger, der er fremsat her i dag. Her foreligger et forslag, og der er overhovedet ikke tvivl om, at dets indhold er af rent saglig natur. Det er da givet, at man ikke kunne få provinsbankerne og bankerne i det hele taget eller nationalbanken til at gå ind for et forslag, som havde et socialistisk indhold. Ikke desto mindre lykkedes det det ærede medlem hr. Niels Eriksen at fremstille dette forslag, som om det var begyndelsen til socialisering og alle de forfærdelige ting, man normalt knytter til dette ord. Det kan måske være meget morsomt at høre den slags, men jeg tvivler nu alligevel om, at det egentlig har nogen virkning. Det drejede sig naturligvis hovedsagelig om bestemmelsen vedrørende likviditeten, men også her synes jeg det er mærkeligt, at så snart der er et eller andet, f. eks. i bankforhold, det er galt med, giver man rege-